

EGY MARSLAKÓ BÉCSBEN

„A magyarok Amerikában sokkal előbb megteremtették Hollywoodot, mielőtt az ennél ártalmatlanabb atombombát megcsinálták volna.”

(Norman Macrea, az Economist főszerkesztője)

Isaac Asimov, az orosz származású amerikai író írja: „Az a szóbeszéd járja Amerikában, hogy két intelligens faj létezik a Földön: emberek és magyarok.” „A marslakók itt vannak közöttünk, de magyaroknak mondják magukat” – így ír a magyarokról Enrico Fermi, a Nobel-díjas olasz-amerikai fizikus.

A marslakók legendája a II. világháború idején terjedt el, amikor az amerikai természettudományos életben olyan nagy számban dolgoztak hazánk szülőttei, hogy az egyik alkalommal, amikor valamely megbeszélésen Groves tábornok rövid időre elvonult a mellékhelyiségbe, Szilárd Leó megszólalt:

– Uraim, talán magyarul is folytathatnánk a tárgyalást!

Sok hasonló kedves történet kering a külföldre szakadt magyarok dicséretéről, s ha némelyik aranyos túlzás is, a külhoni magyarok életében számtalan sikertörténetet jegyezhetünk fel.

Közismert, hogy nemcsak a világ tudományos életében, hanem a zenében, a filmgyártásban, a szórakoztató- és vendéglátóiparban úgyszintén számtalan honfitársunk szerzett hazánkunk komoly hírnevet, megbecsülést.

Korda Sándor, Vajna András, Zukor Adolf, Rózsa Miklós, hogy csak néhányat soroljak a film világából, de említhetném Gyarmathy Miklóst, a Les Folies Bergere volt művészeti igazgatóját, vagy Permayer Lajost, a londoni Louis cukrászda tulajdonosát, hogy a szórakoztatás és vendéglátás véletlenül se maradjon ki a felsorolásból. Mi itt a Kárpát-medencében minden alkalommal jóleső érzéssel olvassuk a glóbuszunk minden szegletéből érkező dicséreteket, hazánk fiainak külhonban elért sikereit. Mielőtt még valóban elhinnénk, hogy „marslakók” vagyunk, emlékeztetőül idézzük fel az előbbieken említett Zukor Adolfnak szállóigévé vált mondatát, amit irodája ajtajára írt ki: „Nem elég magyarnak lenni...”

Bizony nagy igazsága van az Oscar-díjas filmmogulnak, nem elég magyarnak lenni, az érvényesüléshez szükséges még jókora tehetség, sok-sok munka, no és az sem árt, ha Fortuna istenasszony néha meglátogatja az embert.

Bécsben is él a Mariahilfer Straßén egy „marslakó”, a Hotel Continental megálmodója és megvalósítója, Tarnai Tibor, akinek karrierje tipikus külföldi sikertörténet. Az erdélyi felmenőkkel büszkélkedő család jelenleg Bécsben élő sarja a világháború alatt Budapesten született. Középfokú tanulmányait a pesti István Gimnáziumban végezte. Ezekben az években még nincs kialakult elképzelése jövőjét illetően, ezért annyira fontos momentum édesapjának, a volt bencés diáknak találkozása évtizedek óta nem látott osztálytársával.

A régi barát a beszélgetés során udvariasan érdeklődött hajdani tanulótlára családjá felől:

– Tudomásom szerint most érettségizik a fiad, mi lesz belőle, merre tanul tovább?

– Még nem tudta eldönteni, merre induljon, eléggé tanácsstalnok vagyunk – válaszolta az apa.

– Ajánlanám fiadnak az idegenforgalmat, mint szakmát, úgy hallottam, most indul a vendéglátó szakiskolában egy kétéves kurzus, szállodaportásokat képeznek, javasolnám a gyerekeknek.

Jó ötletnek bizonyult a régi ismerős javaslata, hiszen a fiú ekkor már két idegen nyelvet igen tisztességesen elsajátított, a nyelvvizsgákat is abszolválta. A kétéves felsőfokú szállodaportás tanfolyam elvégzésével sikerült a budapesti Grand Royal szállodában szakmai gyakorlatot szereznie. A tanulást sem hagyta abba, egyre inkább meggyőződésévé vált, ez már több mint szakma, neki valószínűleg ez egy életre szóló hivatás lesz. A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskola elvégzése után a fiatal szakembert „bedobják a mélyvízbe”, 1970. január 1-jével a Duna Intercontinental rezervációs menedzserének nevezik ki. Az akkor új, 367 szobás hatalmas komplexum szobafoglalásainak szervezésével bízzák meg.

Az ezután következő majd másfél évtized nemcsak a fiatal, idegenforgalommal foglalkozó ember életében, hanem a politikában is olyan mélyreható változásokat eredményez, ami jelentősen kihat a turizmusra. Az addig meglehetősen keserves procedúrával járó,

sokak által csak vágyálomként létező nyugati utazások mindinkább lehetségessé válnak. Egyre jobban kinyílnak a határsorompók, gyakoribb lesz a külföldre utazás, s az idelátogató turisták száma is folyamatosan nő. A további enyhülés eredményeképpen, lehetővé válik magyar szállodáknak külföldön, így Bécsben való építése, üzemeltetése. Finta Józsefet és az Egyed Irodát éri az a megtisztelő feladat, hogy tervezzenek a Rennwegre egy komoly, többszintes szállodát. Referenciaként szolgál ennek a tervezőteamnek előző munkája, a Central Wechsel und Creditbank monumentális épülete, ami mindenütt osztatlan szakmai sikert aratott. Ezzel párhuzamosan megindul az épülő szálloda személyzetének verbuválása. Tarnai Tibor intercontinentalbeli munkájának méltó elismerése, hogy kinevezik az épülő Hungária szálloda igazgatója mellé értékesítési vezetőnek. Hozzá tartozik a majdani hotel apparátusának toborzása, s az építés minden mozzanatára való fokozott és szigorú odafigyelés.

Időközben a szorgalmas munka mellett a szerencse is mellésze-gődik. 1984 egyik tavaszi délutánján Pestről leszól a vezérigazgató:

– Tibor, feltétlenül szerezz két, számunkra nagyon „fontos” házaspárnak néhány napra szállodai szobát!

– De főnök, ez majdnem lehetetlen, egy nemzetközi konferencia miatt Bécs 50 kilométeres körzetében képtelenség most szabad szobát szerezni.

– Nem érdekel, ügyes ember vagy, oldd meg!

És ezzel a vezérigazgató letette a telefont.

Az értékesítési menedzser először kétségbeesik, mi lesz, ha tényleg nem sikerül szobát szereznie, akkor nemcsak a szakmai tekintélyén esik csorba, hanem talán az állása is veszélybe kerül.

Szerencséjére ekkorra már a városban olyan ismeretségekre tesz szert, hogy a számtalan, eredménytelen próbálkozása után végre egy barátja felhívja a figyelmét a Mariahilfer Straße és a Kirchengasse sarkán működő néhány szobás kis panzióra.

– Te Tibor, tudtommal a panziót egy bécsi öregúr működteti, nem egy felkapott hely, de talán ott még akad szabad szoba.

Ellenben segítőkész cimborája nem felejt el hozzátenni:

– Vigyázz, az ár dolgában nem szívbjajos az öreg!

Tarnai Tibor ez alkalommal látogatja meg először a Kirchengasse 1. szám alatt üzemelő kis panziót. A szakember szeme egy pillanat

alatt meglátja és megszereti az ékszerdoboznyi szállodát, fantáziáját megmozgatja az új élmény. Szíve mélyén tán valahol már érzi, hogy nem a rennwegi Hungária lesz számára a császárvárosi végállomás.

Nem könnyű harcra vállalkozik. Ebben a csatában is, mint eddig mindenben, méltó segítőtársra talál feleségében, Zsuzsa asszonyban, aki ekkor már negyedszázada hűséges társa.

Az asszony szintén Pesten, a csepeli Jedlikben érettségizett. Az a Vermes Miklós a fizikatanára, akit a pedagógiában csak szuperlatívuszokkal emlegetnek. A számtalan híres fizikatankönyv írója, a Kossuth-díjas pedagógus Muki bácsi, mert mindenki csak így hívta, e sorok írójával is bensőséges barátságot tartott egészen haláláig. Muki bácsi egyenes, tiszta gondolkodása, szilárd jelleme tanítványaira is jelentős hatást gyakorolt. Ezt a jedlikies szellemet éreztem mindvégig az asszonnyal való beszélgetéseim során.

A szerelem a szálloda-panzió iránt rögtön fellobbant, sőt már égett, de Nyugaton egy hotel beindítása óriási anyagi áldozatokat követel. Honnan szerezzon tőkét a vállalkozásához, amikor nincs egy fikarcnyi pénze sem?

A történet elején említettem, hogy az Amerikába szakadt „marslakók” sok esetben nem álltak hadilábon a szerencséivel. Ezeket a kis valószínűségű eseményeket vannak, akik véletlen egybeeséseknek, koincidenenciáknak, mások egyenesen csodáknak nevezik. Akár így nevezzük, akár úgy, Tarnai Tibor életében ekkor következett be a legnagyobb „csoda”. Egy laxenburgi fogadáson főhősünk beszédbe elegyedik egy szimpatikus ismeretlen úrral. Az illető véletlenül az egyik osztrák bank igazgatója. Egy baráti beszélgetés nem jelent garanciát a mindig bizalmatlan bankároknak, hisz bárkit összehozhat a sors egy partin bárkivel. S itt következett a valódi csoda és csókolta homlokon Fortuna istenasszony Tarnai Tibort. A beszélgetés során derült ki, hogy az osztrák bankigazgató egyik legjobb magyarországi barátjának leánya akkor éppen Tarnaiéknál tartózkodik. A leány az ELTE Bölcsészettudományi Kar nyelvszakán végzett, akárcsak valamikor Zsuzsa asszony, s éppen tanári tapasztalatcserén vett részt az osztrák fővárosban.

Bécsben számtalan csodával határos anekdota kering. Az egyik legtöbbet emlegetett szerint Mahler, a világhírű zeneszerző egy borús őszi napon a 801-es számú konflison ment az operába. Bun-

dáját a földszinti ruhatárban tette le, ahol a 801-es ruhatári jegyet kapta, majd a pénztárnál megvette a 801-es ülést.

A hihetetlen történetben csak az a hiba, hogy sohasem történt meg. A sztorit Mahler feleségének főnöke találta ki, aki nagy koincideneciagyűjtő hírében állt. A Tarnai Tiborral megesezt „csoda” viszont megtörtént!

Ezek után a Tarnai házaspár természetesen hitelképes lett, bizalmat és – ami a legfontosabb – kölcsönt kapott, amivel elindíthatta vállalkozását.

Tibor szerényen nem részletezi az indulás nehézségeit, ami a továbbiakban következik, az neki a hivatása. A végeredmény: 1990. január 1-jén megnyílt a Hotel Continental. A néhány szobával induló minihotel az állandó fejlesztések során 28 szobájával mára a bécsi bevásárlóutca meghatározó tényezőjévé vált.

A tulajdonos ma is ugyanúgy dolgozik, mint fiatal értékesítési menedzser korában, még lakásukat is úgy választotta, hogy otthoni szobájából kitekintve szemével végig tudja simogatni munkás életének gyümölcsét.

A Continental mindössze két földalatti-megállóra van a Budapestről érkező vonatok jelenlegi végállomásától, a Westbahnhoftól. Ellenben nem kell az idelátogatóknak a későbbiekben sem félni, ha a jövőben az új Hauptbahnhofra érkeznének a szerelvények, hisz az innen induló 13A busznak a hotel kapujában van megállója. Tarnai Tibor huncut mosollyal jegyzi meg:

– Ezt is sikerült elintézniem.

S ahogy megismertem dinamikus személyiségét, még el is hiszem neki.

